

13 octombrie - 19 octombrie

„Ca toți să fie una”

Textul de memorat: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” (Ioan 17:20,21)

Evangelhia lui Ioan ne dezvăluie ce preocupări a avut Isus înainte de a fi trădat și omorât. Ea ne prezintă pe parcursul a cinci capitole importante (Ioan 13 - 17) ultimele Sale învățături și o rugăciune (Ioan 17), care mai este numită uneori „rugăciunea Sa de Mare-Preot”.

„Denumirea aceasta este adecvată, pentru că, prin această rugăciune, Domnul nostru Se consacră sacrificiului în care este simultan preot și victimă. Totodată, este o rugăciune de consacrare înălțată în favoarea celor pentru care este adus sacrificiul - ucenicii prezenți în camera de sus și cei care aveau să vină ulterior la credință prin mărturia lor.” - F. F. Bruce, *The Gospel of John*, Grand Rapids; Eerdmans, 1983, p. 328

În centrul rugăciunii se află preocuparea lui Isus pentru unitatea ucenicilor și a celor care aveau să creadă în El mai târziu. Aceasta este tema ei principală: „Pentru ei Mă rog, nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu, pentru că sunt ai Tăi - tot ce este al Meu este al Tău și ce este al Tău este al Meu - și Eu sunt proslăvit în ei” (Ioan 17:9,10).

Discuția noastră despre unitatea bisericii, despre unitatea noastră în Hristos nu poate fi relevantă și completă dacă nu abordează și rugăciunea aceasta. Pentru ce S-a rugat Isus, pentru cine S-a rugat și ce semnificație are rugăciunea Sa pentru noi astăzi?

Duminică, 14 octombrie – Isus Se roagă pentru Sine

Putem deosebi în rugăciunea Domnului Isus ca Mare-Preot trei părți.

1. Pentru ce S-a rugat Isus la început și ce înseamnă aceasta pentru noi? Ioan 17:1-5

Isus a mijlocit mai întâi pentru Sine. Mai înainte, spusese de mai multe ori că nu-I sosise încă ceasul (Ioan 2:4; 7:30; 8:20). Acum însă era conștient că ceasul jertfirii bătea la ușă. Venise clipa încheierii lucrării Sale pe pământ și avea nevoie de putere pentru a-Și împlini misiunea. Era timpul pentru rugăciune.

Isus a decis să-L proslăvească pe Tatăl Său împlinind voia Sa, chiar dacă aceasta presupunea suferința pe cruce. Faptul că El a acceptat crucea nu a fost o atitudine fatalistă, ci o exercitare a autorității primite de la Tatăl. El nu a murit ca martir, ci L-a proslăvit pe Tatăl de bunăvoie prin împlinirea scopului pentru care Se întrupase: să Se ofere ca jertfă pentru păcatele omenirii.

2. Ce este viața veșnică? Ce înseamnă să-L cunoaștem pe Dumnezeu? Ioan 17:3

Mai înainte de toate, Isus spune că viața veșnică constă în a-L cunoaște personal pe Dumnezeu. El nu susține aici mântuirea prin fapte sau prin cunoaștere, ci Se referă la experiența cunoașterii lui Dumnezeu ca urmare a jertfei de pe cruce. Cunoașterea aceasta poate fi obținută prin relația personală cu Tatăl. Tendința noastră omenească este să reducem cunoașterea la cunoștințe și informații, însă aici Isus are în vedere ceva mai profund: relația personală cu Dumnezeu. Prima venire a lui Isus a avut ca scop să-i conducă pe oameni pe drumul către o cunoaștere a lui Dumnezeu care să le aducă bucurie și mântuire, dar și unitatea la care conduce această cunoaștere.

Care este diferența dintre a avea cunoștințe despre Dumnezeu și a-L cunoaște personal? Ce experiențe te-au ajutat să-L cunoști pe Dumnezeu?

Luni, 15 octombrie – Isus Se roagă pentru ucenicii Săi

3. Ce lucruri concrete cere Domnul Isus pentru ucenici? Ioan 17:9-19

Când El nu avea să mai fie cu ei, ucenicii aveau să fie în pericolul de a-și pierde credința. El îi cere Tatălui să-i păzească atât timp cât sunt în lume. Nu Se roagă pentru lume, fiindcă știe că ea se împotrivește voinței Tatălui (1 Ioan 5:19). Dar lumea este locul unde ucenicii urmau să lucreze și de aceea îi cere Tatălui să-i păzească de răul din lume. Lui Isus îi pasă de lume, căci este Mântuitorul ei! Însă vestirea Evangheliei depinde de mărturia celor care se vor duce să o vestească. De aceea mijlocește pentru ei ca să fie izbăviți de cel rău (Matei 6:13).

Cu toate acestea, un ucenic nu a putut fi salvat - cel care s-a hotărât să-L trădeze (Ioan 13:18-30). Deși trădarea fusese prevestită de Scriptură (Psalmii 41:9), Iuda n-a fost o victimă a sorții. „La cina de Paște, Domnul Hristos Și-a dovedit divinitatea, dând în vileag scopul vânzătorului. Cu gingășie, El nu l-a trecut cu vederea pe Iuda atunci când le-a slujit ucenicilor. Dar ultimul apel al iubirii a rămas fără răspuns.” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, ed. 2015, p. 621

De asemenea, Isus Se roagă pentru unitatea ucenicilor (Ioan 17:11), conștient că invidia și gelozia puteau să-i dezbinе, ca în alte ocazii trecute. Unitatea aceasta nu poate fi obținută prin puterea oamenilor. Ea este exclusiv rezultatul și darul harului divin. Unitatea ucenicilor se întemeiază pe unitatea dintre Tatăl și Fiul și este condiția indispensabilă pentru slujirea lor eficientă viitoare.

Un alt lucru indispensabil pentru ca ucenicii să le poată sluji altora este sfințirea, sau consacrarea lor prin adevăr. Lucrarea harului divin la inima lor avea să-i transforme. Dar, ca să poată da mărturie despre adevărul lui Dumnezeu, aveau nevoie să se lase transformați de acest adevăr.

Ce înseamnă „a nu fi din lume”? Ce atitudini și comportamente îi caracterizează pe cei care nu sunt din lume?

Marti, 16 octombrie – „Pentru cei ce vor crede în Mine”

4. Care este dorința lui Isus pentru aceia care aveau să creadă Evanghelia mai târziu? De ce este importantă împlinirea acestei rugăciuni? Ioan 17:20-26

Isus S-a rugat ca aceia care aveau să creadă în El în viitor să fie una, așa cum El și Tatăl sunt una. Evanghelia lui Ioan consemnează în mai multe locuri afirmațiile Sale despre unitatea Sa cu Tatăl. El și Tatăl nu acționează niciodată independent unul de celălalt, ci sunt uniți permanent, în tot ce fac (Ioan 5:20-23). Amândoi au iubit atât de mult omenirea căzută, încât Tatăl a fost dispus să-L dea pe Fiul Său, iar Fiul a fost dispus să-Și dea viața pentru noi (Ioan 3:16;10:15).

Unitatea menționată de Isus în rugăciunea aceasta este unitatea în dragoste și în planuri care există între Tatăl și Fiul (Ioan 13:35). Prin manifestarea ei, oamenii aveau să vadă relația ucenicilor cu Isus și cu Tatăl. Așa avea să cunoască lumea că Isus este Mântuitorul. Cum să fie convinsă lumea de adevărul Evangheliei dacă nu vede în poporul lui Dumnezeu dragoste și unitate?

„Dumnezeu conduce un popor care să stea în perfectă unitate pe platforma adevărului veșnic. (...) Dumnezeu dorește ca poporul Său să ajungă la unitatea credinței. Rugăciunea pe care Domnul Hristos a înălțat-o chiar înainte de a fi răstignit a fost ca ucenicii Săi să fie una, așa cum El și Tatăl sunt una, pentru ca lumea să creadă că Tatăl L-a trimis. Această rugăciune minunată și impresionantă străbate veacurile până în zilele noastre, deoarece cuvintele Sale au fost: «Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor.»

Cu câtă stăruință ar trebui să caute urmașii lui Hristos să răspundă la această rugăciune în viața lor!” - Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 4, ed. 2015, p. 17

Renunțarea la sine a fiecărui membru este esențială pentru ca unitatea bisericii să fie posibilă. Ce facem individual și ca biserică pentru a ajunge la unitatea descrisă aici?

Miercuri, 17 octombrie – Unitatea creștinilor

5. Ce învățăm despre exclusivism și despre graba de a stabili cine sunt adevărații urmași ai lui Isus, din răspunsul pe care Domnul i l-a dat lui Ioan? Marcu 9:38-41; Ioan 10:16

Advențiștii de ziua a șaptea au considerat dintotdeauna că rugăciunea din Ioan 17 se aplică în mod direct și unității bisericii lor. Trebuie să rămânem uniți ca biserică pentru a ne împlini misiunea - vestirea întregii solii îngerești. Dar cum ne raportăm la unirea cu alți creștini, în lumina rugăciunii lui Isus?

Noi credem că Dumnezeu are credincioși și în alte biserici, chiar și în „Babilon”, dar Apocalipsa spune că printre cei care se numesc creștini există o mare apostazie și, în zilele din urmă, mulți creștini falși vor face front comun și se vor alia cu statul în persecutarea celor credincioși (Apocalipsa 18:4; 13:1-17). De aceea, advențiștii au tratat cu prudență apelurile lansate de Mișcarea Ecumenică.

Referitor la aceasta, Ellen G. White spune: „Pe măsură ce instrumentul uman își supune voința sa voinței lui Dumnezeu, Duhul Sfânt va impresiona inimile celor cărora le slujește. Mi s-a arătat că nu trebuie să-i refuzăm pe lucrătorii WCTU (n. red.: The Woman's Christian Temperance Union - Organizația pentru Temperanță a Femeilor Creștine). Când ne unim cu ei în favoarea abstenenței totale, nu ne modificăm poziția în ce privește respectarea zilei a șaptea și avem posibilitatea de a ne exprima aprobarea față de poziția lor referitoare la subiectul temperanței. Când le deschidem ușa și îi invităm să se unească cu noi în problema temperanței, obținem ajutorul lor în domeniul temperanței; iar ei, când se unesc cu noi, vor auzi adevărurile pe care Duhul Sfânt așteaptă să le imprime în inima lor.” - *Lucrarea de binefacere*, p. 163, orig.

Deci putem colabora cu ei la anumite acțiuni sociale, dar în așa fel încât să nu ne compromitem convingerile sau practicile. Noi putem și ar trebui să profităm de această colaborare cu ei pentru a le împărtăși adevărurile prețioase cu care am fost binecuvântați.

Joi, 18 octombrie O singură credință întemeiată pe dragoste

6. Ce înseamnă să-L cunoaștem pe Dumnezeu? Cum dovedim, în viața noastră de zi cu zi, că Îl cunoaștem pe Dumnezeu? 1 Ioan 2:3-6

În general, contemporanii noștri vor să fie considerați buni cetățeni, care respectă legea, dar minimizează importanța obligației de a respecta Legea lui Dumnezeu. Unii susțin că harul desființează poruncile, însă Biblia nu ne învață așa.

„Păzirea poruncilor nu constituie o condiție pentru cunoașterea lui Dumnezeu, ci un semn că îl cunoaștem pe Dumnezeu/Isus și că îl iubim. Prin urmare, cunoașterea lui Dumnezeu nu este exclusiv teoretică, ci determină la acțiune.” - Ekkehardt Mueller, *The Letters of John*, 2009, p. 39.

7. Ce a spus Isus despre iubire și păzirea poruncilor? Dar Ioan? Ioan 14:15,21; 1 Ioan 5:2,3

8. Ce poruncă nouă le-a dat Isus ucenicilor și ce legătură are cu unitatea? Ioan 13:34,35

Porunca aceasta nu este nouă - apare și în Leviticul 19:18. Ce este nou la porunca lui Isus este ca ucenicii să se iubească așa *cum i-a iubit El*. Exemplul Său de dragoste dusă până la sacrificiu constituie noua etică a comunității creștine.

Viața Sa a fost o demonstrație practică a iubirii în acțiune și o manifestare neîntreruptă a iubirii și a jertfirii de sine pentru binele altora. Lucrarea harului face ca și în viața noastră să existe o manifestare continuă a iubirii și efortul de negare și de sacrificare a sinelui. Principiul care îl anima pe El ar trebui să-i anime și pe credincioșii Lui în toate relațiile dintre ei. Ce mărturie puternică va fi pentru lume o dragoste de acest fel! Și ce forță de a rămâne uniți ne va da ea!

Cum putem manifesta si noi dragostea Sa?

Vineri, 19 octombrie – Un gând de încheiere

„Deși Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este o biserică mondială cu multe biserici locale, adventiștii nu pretind că ei sunt biserica universală a lui Hristos. Biserica universală este mai cuprinzătoare decât orice confesiune. Este vizibilă, dar și invizibilă, pentru că îi include pe toți cei care cred în Isus și îl urmează. (...)

În primul secol, biserica universală e posibil să fi fost destul de vizibilă, însă este din ce în ce mai dificil și mai complex să o identificăm, de exemplu, în Evul Mediu.

Deci adventiștii nu limitează conceptul de biserică adevărată la ei, dar nici nu îl extind automat la toate bisericile creștine. Adevărata biserică a lui Dumnezeu este formată din cei care cred cu adevărat în El. Domnul îi cunoaște. Însă adventiștii afirmă că ei sunt rămășița specială și vizibilă a lui Dumnezeu din timpul din urmă, acea rămășiță care apare în Apocalipsa 12:17 și în capitolele 12-14. Această rămășiță are un caracter local, dar și unul universal (Apocalipsa 2:24 și 12:17).” - Ekkehardt Mueller, „Universalitatea bisericii în Noul Testament”, în Ángel Manuel Rodríguez, ed., *Mesajul, misiunea și unitatea bisericii*, 2016, p. 37.

Pentru studiu suplimentar: *Tragedia veacurilor*, cap. 25, „Legea imuabilă a lui Dumnezeu”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Apocalipsa 15-21

1. Cu ce anume se va isprăvi mânia lui Dumnezeu?
2. Despre cine scrie că „era, nu mai este și va veni”?
3. Ce anume a fost sfătuit Ioan să se ferească să facă?
4. Cum se numește acea „altă carte”, despre care scrie că a fost deschisă în cer?

Istoria mântuirii, capitolul 34

5. Cine erau cei care au avut credința și curajul să-și transforme rușinea în slavă și durerea (suferința) în bucurie?